

реност и чувство за манипулация от страна на медията, това обикновено бе плод на две обстоятелства. Първото се свеждаше до некоректност от страна на интервюиращия. Според етичния кодекс на журналиста интервюиращият е редно да представи материала на интервюирания във вида, в който ще бъде публикуван, включително заглавието и подзаглавието. Това е възможно, тъй като интервюто не е актуална новина и се планира редакционно в по-дългосрочна перспектива. Второто обстоятелство се свързваше с не докрай свършена работа от страна на PR лицето - посредник между двете страни в интервюто. По принцип предварително може да бъде уточнен обемът на интервюто и съобразно този обем с интервюиращия може да бъде договорен броят на въпросите, така че ако те са повече, част от тях да бъдат предмет на следващо интервю. Идеята е интервюираният да може да се вмести в договорения обем, без това да е за сметка на прецизността на отговорите и да се намали възможността за налагане на редакционни съкращения в интервюто, които могат да променят смисъла на защитаваната от интервюирания теза.

Коментари

Редакционният коментар е точно отражение на информационната политика на конкретното издание. В тази журналистическа форма се извяват утвърдените в съответната редакция журналисти - коментатори по конкретната проблематика, социолози, политолози, научни авторитети и публични личности (писатели, поети и други). Публичните личности могат да са далеч от проблематиката на преброяването, но да го разглеждат от морална или етична позиция или от гледна точка на народопсихологията. В последния случай, когато проблематиката се разглежда от позицията на народопсихологията и на битуващото обществено мнение, въпросът се свеждаше повече до гражданската позиция на коментатора и бе в пряка връзка със степента на развитие на гражданското общество у нас. Подобна бе ситуацията и с коментарите на специалисти от областта на политологията и социологията. Това обяснява и многообразието на гледищата във връзка с преброяването, намерили място на страниците на периодичния печат.

Писма на читатели

Те най-често бяха израз на моментно социално и емоционално състояние на конкретния индивид - автор на писмото. Авторът формално е свободен в избора на гледна точка. Друг е въпросът кои читателски гледни точки по темата „преброяване“ бяха включвани в подборката за публикуване, което също е част и елемент от информационната политика на изданията - например писмо на читател със заглавие „Не съм статистическа единица“.